

* Αναδημοσιεύουμε το κείμενο του αυτόνομου σχήματος ΦΜΣ Αθήνας. Αυτόνομο Σχήμα Φυσικού

Προκήρυξη αυτόνομου σχήματος φμο // Σεπτέμβρης 2014

ΝΑ ΔΙΑΓΡΑΨΟΥΜΕ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Φέτος το υπουργείο παιδείας εξήγγειλε πως θα θέσει σε εφαρμογή το μέτρο σχετικά με την διαγραφή των «αιώνιων» φοιτητών, συγκεκριμένα το υπουργείο κάνει λόγο για 180.000 φοιτητές οι οποίοι έχουν περάσει το όριο φοίτησης τους και η διαγραφή τους θα πρέπει να γίνει άμεσα. Κάπου εδώ θέλουμε να αφήσουμε πίσω τις «ειδήσεις» τους και να περάσουμε στην πραγματικότητα.

Οι διαγραφές των φοιτητών δεν είναι ένα φρούτο της τωρινής εποχής. Είναι ένα μέτρο το οποίο έχει ψηφιστεί εδώ και περίπου 4 χρόνια με το νόμο πλαίσιο επι Διαμαντοπούλου (όριζε τα όρια φοίτησης ν+2,2ν) που προέβλεπε και ένα σωρό άλλες διατάξεις σχετικά με τη λειτουργία του πανεπιστημίου, τον τρόπο φοίτησης, τις εργασιακές σχέσεις εντός του πανεπιστημίου και άλλα πολλά. Συμπεραίνουμε πως οι διαγραφές των λεγόμενων κατά αυτούς «αιώνιων» φοιτητών ήταν μια βασική επιδίωξη των απαντών εκπαιδευτικών αναδιαρθρώσεων στον ελλαδικό χώρο.

Άρα για ποιο λόγο στόχευαν πάντα μέχρι και σήμερα στην διαγραφή των φοιτητών; Σε τι θα τους εξυπηρετήσει; Είναι ζήτημά κόστους; Είναι πολιτικό ζήτημά;

Οι διαγραφές ξεκάρφα στοχεύουν στη διαίρεση των φοιτητών. Καταδεικνύουν ποιοι είναι οι συνεπείς φοιτητές (όσοι τελειώνουν στα όρια της φοίτησης τους) και ποιοι είναι ασυνεπείς δηλαδή «αιώνιοι» δηλαδή λιμνάζοντες –τεμπέληδες κλπ. Οι συνεπείς λοιπόν, θα πρέπει να απομονώσουν τους ασυνεπείς, γιατί ο ένας παράγει και ο άλλος όχι, γιατί ο ένας εργάζεται και άλλος τεμπελιάζει.

Τ' αφεντικά προσπαθούν πρώτα να μας διαχωρίσουν και μετά να μας κάνουν να φαγωθούμε μεταξύ μας και όλα αυτά στο όνομα των δικών τους συμφερόντων. Πρέπει όλοι να καταλάβουμε πως οι διαγραφές των φοιτητών στοχεύουν στην εντατικοποίηση και την πειθάρχησή μας. Όταν θα βλέπουμε τους μεγαλύτερους φοιτητές να διαγράφονται επειδή δεν πέρασαν κάποιον αριθμό μαθημάτων μέσα σε ένα προκαθορισμένο διάστημα αυτόματα όλοι θα συμπεραίνουμε πως εμείς οι υπόλοιποι πρέπει να διαβάσουμε και να περάσουμε μέσα σε ένα μικρό χρονικό διάστημα.

Και αυτό με τη σειρά του σημαίνει πως από εδώ και πέρα θα πρέπει να αφιερώνουμε όλο και περισσότερο χρόνο στα μαθήματα μας στις παρακολουθήσεις, στα εργαστήρια. Σημαίνει πως θα πρέπει να μετατοπίσουμε το καθημερινό μας χρόνο στις υποχρεώσεις μας για τη σχολή, και αυτό θα μας αναγκάσει με τη σειρά του να μην αφιερώνουμε το χρόνο μας στις δραστηριότητες οι οποίες μέχρι σήμερα σαμποτάραν την εύρυθμη φοίτησή μας (όπως η πολιτικοποίηση και συλλογικοποίηση, συνδικαλισμός στη σχολή, ενασχόληση με τα κοινά κ.α.)

Το αποτέλεσμα λοιπόν που θα βλέπουμε επάνω και σε εμάς αλλά και στους συνάδελφους μας θα είναι η δημιουργία των φιγούρων εκείνων που ασχολούνται μόνο με την σχολή τους, που θα τρέχουν σαν τρελοί από μάθημα σε εργαστήριο και το

αντίθετο, που δεν θα σηκώνουν κεφάλι σε τίποτα και δεν θα αρνούνται στο ελάχιστο την καθημερινότητά τους, και ότι επιπτώσεις θα έχει αυτό και πάνω στα σώματα τους και ποιές κοινωνικές σχέσεις θα αναδιπλωθούν μέσα από αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, στόχος των από πάνω είναι να μετατρέψουν το πανεπιστήμιο σε ένα χώρο αποστείρωσης, σε ένα χώρο που αυτοί που το «βρωμίζουν» και είναι «επικίνδυνοι» για την κανονικότητα του θα έχουν ήδη διαγραφεί.

Όλα θα λειτουργούν ρολόι, κανείς δεν θα έχει λόγο πάνω σε τίποτα το πεδίο θα είναι ελεύθερο σε όποιον θα θελήσει να βγάλει φράγκα. Οι εργολαβίες θα δίνουν και θα παίρνουν θα φτιάξουν ολοκληρωτικά πλέον σύγχρονα σκλαβοπάζαρα για τις καθαρίστριες, οι μπάτσοι και οι στρατοί θα κάνουν ακόμα πιο πολλές μπίζνες με το πανεπιστήμιο, οι μεταπτυχιακοί θα παραμένουν απλήρωτοι, οι διοικητικοί (όσοι έχουν μείνει πια) θα είναι ακόμα πιο υποτιμημένοι κλπ.

Ο πραγματικός τους στόχος θα πλησιάσει ακόμα πιο πολύ την πραγματικότητα. Και ο στόχος τους είναι ένας. **Τα αφεντικά να κάνουν το πανεπιστήμιο μια ακόμα πιο επικερδή επιχείρηση για αυτούς.**

Τα αφεντικά δεν κάνουν τίποτα περισσότερο από το να διαχειρίζονται μια κατάσταση που προς το παρόν τους έχει δημιουργήσει χασούρα (δηλαδή κόστος) προσπαθώντας να την ξεπεράσουν πάνω στα δικά μας πτώματα. Το πανεπιστήμιο είναι ακόμα μια τέτοια επένδυση. Παρόλες τις έρευνες που κάνει για μπάτσους, στρατούς, NATO, εταιρίες κλπ, παρόλες τις μπίζνες που κάνει με εργολάβους, το πανεπιστήμιο σήμερα έχει αποτύχει και η αποτυχία πλέον φαίνεται ξεκάθαρα μετά από τόσα χρόνια παρακμής.

Η τριτοβάθμια εκπαίδευση έχει καταντήσει ένα παρκινγκ ανέργων, τα πτυχία που δίνει δεν κάνουν ούτε για κωλόχαρτα και δεν μπορεί πλέον να ικανοποιήσει καμία ονειρώδη των φοιτητών για κοινωνική ανέλιξη. Η λύση σε αυτή τη κρίση περνάει μέσα από μια ορθολογική αναδιάρθρωση σε κάθε επίπεδο. Πρέπει το Κράτος (ως ο απόλυτος εγγυητής της γνώσης προς το παρόν) να πείσει πως μέσα στο πανεπιστήμιο γίνεται δουλειά πως όποιος ενδιφεύεται να βγάλει λεφτά αξίζει να προτιμήσει αυτή τη δημόσια επιχείρηση.

Πρέπει λοιπόν το Κράτος να δώσει τα διαπιστευτήρια εκείνα τα οποία θα καταφέρουν να εγγυηθούν για την φερεγγυότητα του απέναντι στο κεφάλαιο. Οι «αιώνιοι» φοιτητές θα γίνουν ένα από αυτά τα διαπιστευτήρια στο βωμό του κέρδους, σε μια περίοδο που αυτές οι αναδιαρθρώσεις είναι σχεδόν πιο αναγκαίες από ποτέ και αυτό όχι μόνο για το ίδιο το πανεπιστήμιο, που πρέπει να αναβαθμιστεί σαν καπιταλιστική μηχανή, αλλά και γιατί η εξουσία πρέπει να ψάξει την κοινωνική συναίνεση.

Τα συνθήματα διαγράψτε τους αιώνιους, απολύστε τους τεμπέληδες, βάλτε σε τάξη το κράτος και το δημοσιο είναι τα

Χορτάσατε ασφάλεια?

Το είπαμε παραπάνω, το έχουμε πει και στο παρελθόν*

[...]Το νέο πανεπιστήμιο-επιχείρηση επιτίθεται στον κοινωνικό μισθό μετακυλιώντας το κόστος αναπαραγωγής των φοιτητών στις πλάτες τους (μη παροχή συγγραμμάτων, σίτισης, στέγασης, εισαγωγή διδάκτρων) προωθεί την πειθάρχηση των φοιτητών (με μαθήματα αλυσιδές, διαγραφές και εντατικοποίηση στα προγράμματα σπουδών) έχοντας ως τελικό στόχο τη δημιουργία ενός ευέλικτου, πειθαρχημένου, εξατομικευμένου και υποτιμημένου εργατικού δυναμικού. Οι πανεπιστημιακοί χώροι μετατρέπονται σε αποστειρωμένα επιτηρούμενα πεδία, έτσι ώστε οποιαδήποτε δραστηριότητα δεν εναρμονίζεται με τα αυστηρά ακαδημαϊκά κριτήρια να είναι καταδικαστέα και απαγορευμένη.[...]

και η νέα διοίκηση δεν άργησε καθόλου να μας διαψεύσει.

Μετά την εικόνα των σεκιουριτάδων της iss security με τα αλεξίσφαιρα γιλέκα που έχουν στρατοπευδέσει σε όλα τα κτήρια της πανεπιστημίουπολης, ο κ.κ. πρύτανης Φορτσάκης δήλωνε ότι η είσοδος στο ΕΚΠΑ θα γίνεται με επίδειξη ταυτότητας, ότι θα αντιμετωπίσει αποφασιστικά η ανόμια και διασφαλιστεί η ομαλότητα.

Οι ίδιοι -ακαδημαϊκοί- τύποι που δημιουργούν και εκτελούν ερευνητικά προγράμματα πάνω στη διαχείριση και καταστολή των μεταναστών εργατών (βλ. Παντειος και ΕΜΠ), ή που προμηθεύουν τουριστικά θερετρα με δωρεάν φοιτητές μέσω της πρακτικής εργασίας στις τουριστικές σπουδες -και πόσα άλλα παραδείγματα μπορούμε να βρούμε ακόμα- προφανώς κατέχουν σημαντικά πόστα ως σύμβουλοι πολιτικών κομμάτων, επιχειρήσεων κλπ κλπ. Έτσι δεν είναι περίεργο ότι η τακτική που ακολουθείται στα πανεπιστήμια είναι παρόμοια με τη τακτική του ελληνικού κράτους να εγκαθιδρύσει αρχιμαφιόζους σε ευαίσθητες -σαν επενδύσεις- περιοχές (βλ. Πειραιας και Βόλος) και να αμολύει φασιστές σε περιοχές με πολλούς

* Το απόσπασμα είναι από το κείμενο μετά τις σπασμωδικές σφαλιάρες που εξασφάλισε κατά συμφοιτητών μας ο πρόεδρος του τμήματος Φυσικής κ. Τόμπρας επειδή δεν του άρεσαν αυτά που του είπαν και επειδή δεν του είχε κάνει κανείς τη χάρη μέχρι τότε να αντιδράσει στα νταηλικά. Τελικά δέχθηκε ένα καφε στο κεφάλι (ice bucket challenge?) και πέρασε από όλα τα κανάλια σαν θύμα βασανιστηρίων! Τότε ο κύριος Τόμπρας και το συνάφι του στο φυσικό δήλωνε ότι "αυτα που ξέρατε, ξεκάστε τα..." γνωρίζοντας προφανώς του τι συμβαίνει στα εσωτερικά του ΕΚΠΑ (είδες αν είσαι επιστήμονας...)

μετανάστες εργάτες.

Το μήνυμα διπλό, προς τους φοιτητές με ανήσυχιες και επικίνδυνες τάσεις αμφισβήτησης, βουλώστε το αλλιώς θα έχετε πρόβλημα και προς τα αφεντικά μια καθώς πρέπει ευκαιρία για ασφαλείς επενδύσεις (φτηνο εργατικό ή ερευνητικό προσωπικό, έρευνήτικα, εργολαβίες και ποιος ξέρει

Περί ISS ο λόγος

Επειδή είμαστε λίγο καχύποπτοι με τα κομπρεμί υπουργείων-εργολάβων-πανεπιστημίου...

Η φύλαξη των κτηρίων του ΕΚΠΑ έχει ανατεθεί στην εταιρεία ISS Security A.E. εδώ και περίπου ένα χρόνο (απο τις 27/8/2013) με αναφερόμενο κόστος τα 1.923.955 ευρώ (για αγνώστο σε εμάς χρονικό διάστημα). Σχόλιο: Πριν τις διαθέσιμότητες των διοικητικών υπαλλήλων και τη τελική κατάργηση του κλάδου των φυλάκων...

Οι τελικές "υπογραφές" έπεσαν ένα περίπου χρόνο μετά αφού ολοκληρώθηκαν οι διαπραγματεύσεις* με το τελικό κόστος που φτάνει στα 3.400.000 ευρώ (για δύο χρόνια).

*Quiz: Οι διαρρήξεις σταμάτησαν λόγω των 3 σεκιουριτάδων με τα αλεξίσφαιρα γιλέκα?

Επίσης η iss (ο 4ος μεγαλύτερος εργοδότης στο κόσμο σύμφωνα με το σαιτ της) διαθέτει τομέα καθαρισμού και τόμεις ανθρωπίνου δυναμικού. Στο ΕΜΠ η iss έχει και την εργολαβία του καθαρισμού, με καταγγελίες από τις εργαζόμενες για καταπάτηση της σύμβασης εργασίας και μη πληρωμών.

Επίσης η iss είναι μια από τις 9 εταιρείες στην Ελλάδα που διαθέτουν ενοικιαζόμενους υπαλλήλους (τσάμπα δηλαδή).

συνθήματα εκείνα που εκφράζουν όσους συμμαχούν με την αστική τάξη, είναι τα συνθήματα εκείνα που μπορούν να ενοποιήσουν ακόμα καλύτερα το στρατόπεδο των αφεντικών και με τη σειρά τους να δράσουν αποτελεσματικότερα. Οι διαγραφές σαν ένα ακόμα μέτρο που βοηθάει προς την καπιταλιστική αναδιάρθρωση του πανεπιστημίου, είναι ένα μετρο που θα ανατιμήσει το πανεπιστήμιο σαν καπιταλιστικό μηχανισμό (θα το κάνει πιο παραγωγικό) και όχι το αντίθετο.

Όσο αφορά την ανάλυση μας για τις διαγραφές και το που στοχεύουν θέλουμε να δώσουμε την εξής αιχμή. Οι διαγραφές είναι ένα μέτρο που είναι ψηφισμένο εδώ και πολλά χρόνια, και είναι αναγκαίο για τα αφεντικά να εφαρμοστεί (για τους λόγους που αναφέραμε) αλλά εκτός αυτού, αυτό το μέτρο είναι ένα μέτρο που μπορεί να δημιουργήσει από μόνο του μια περαιτέρω αναδιάρθρωση.

Δεν φαντάζει απίθανο οι θεσμικές λέρες (υπουργοί, πρυτάνεις, κοσμήτορες, κλπ) να μας χαρίσουν άλλα δυο χρόνια σπουδών, δήθεν για να τελειώσουμε και έτσι να δημιουργήσουν ένα νέο κύκλο σπουδών όπου θα δίνουν έναν τίτλο σπουδών για οποιον τον φέρνει εις πέρας. Και δεν αποκλείεται σε αυτό τον κύκλο σπουδών να βάλουν διδάκτρα αφού θα είναι κάτι «εξτρά». Ας

μην ξεχνάμε πως στον νόμο πλαίσιο του 2010 οι διατάξεις μέσα προέβλεπαν την δημιουργία δυο κύκλων σπουδών όπου ο ένας δεν θα δίνει πτυχίο αλλά τίτλο σπουδών, όπως προέβλεπε και διδάκτρα σε διάφορα προγράμματα δια βίου μάθησης. Οι διαγραφές είναι ο προάγγελος διδάκτρων και αυτό δεν μια σκέψη από την νοσηρή μας φαντασία. Τα επισημαίνουμε εδώ και χρόνια τα σχέδια αυτά, και παρόλο που μπορεί κάποιος συμφοιτητές μας να μην βλέπουν τι συμβαίνει γύρω τους, αυτά τα σχέδια παίρνουν σάρκα και οστά.

Παράλληλα οι ταξικοί φραγμοί που ενυπάρχουν ήδη μέσα στο πανεπιστήμιο (κύριως μέσω της ουσιαστικής απαγόρευσης εισαγωγής των μεταναστών με ή και χωρίς χαρτιά) αποκτούν μια νέα μορφή πολλών ταχυτήτων: Των φραγκάτων που θα τα σκάνε και θα επενδύουν στη μελλοντική τους καριέρα, των χρηματοδοτούμενων από υποτροφίες εταιριών έτσι ώστε μετά να στελεχώνουν το δικό φτηνό τους εργατικό δυναμικό με τις απαραίτητες για αυτές γνώσεις (βλ. Ήδη τις υποτροφίες της εθνικής τραπεζας), και τους υπόλοιπους που μένουν στην απέξω ή κυνηγάνε πτυχιακία πληρώνοντας συνδρόμες σε βιντεοδιαλέξεις και ιντερνετικά μαθήματα. (για τους μετανάστες δεν το συζητάμε, στην αμυγδαλέζα δεν έχει ιντερνετ....)

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗ ΤΕΜΠΕΛΙΑ*

Ας απαντήσουμε όμως σε κάποια βασικά ερωτήματα. Ποιο είμαστε αυτοί που τα γράφουμε; Είμαστε αιώνιοι, και πως καταλήξαμε να είμαστε; Ήταν κάτι που το επιλέξαμε; Ζητάμε ο καθένας να σπουδάσει όσο καιρό γουστάρει;

Αυτή η παράγραφος μπαίνει στο κείμενο μας για να απαντήσουμε σε τόνους λάσπης που ρίχνουν τα ΜΜΕ και διάφοροι παρατρεχάμενοι επάνω μας, άλλα και γιατί θέλουμε να είμαστε ελικρινείς και ξεκάθαροι για τις επιλογές και τις επιδιώξεις μας. Η πρώτη απάντηση είναι πως είμαστε «αιώνιοι» αλλά ακόμα και αν δεν είμαστε στην πράξη, συντασσόμαστε ξεκάθαρα μαζί τους. Και αυτό γιατί βρισκόμαστε σε μια περίοδο γενικευμένης υποτίμησης της τάξης μας.

Αυτοί οι οποίοι μας κατηγορούν για «αιωνιους» δεν επιλέγουν να δουν την πραγματικότητα. Είμαστε αυτοί που ερχόμαστε από επαρχία και οι οικογένειες μας δεν έχουν λεφτά για νοίκι και η πρόσβαση στις εστίες φαντάζει εξωπραγματική. Δουλεύουμε για να βγάλουμε τα προς το ζην είτε είμαστε από επαρχία είτε από Αθήνα. Οι δουλειές που κάνουμε έχουνε σπαστό ωράριο για να σπουδάσουμε (όσο μπορούμε) τα πρωινά. Οι περισσότεροι από εμάς δουλεύουμε σαν σερβιτόρες, σαν κούριερ, σαν ντελιβεράδες, διανομείς φυλλαδίων, δουλεύουμε σε τηλεφωνικά κέντρα κλπ. Τα λεφτά που παίρνουμε είναι ελάχιστα σε σχέση με αυτά που παράγουμε, και σε σχέση με τις ώρες που δουλεύουμε. Σχεδόν κανείς δεν παίρνει ένσημα, οι περισσότεροι είμαστε «αόρατοι» στους χώρους εργασίας μας και οι νόμοι είναι έτσι φτιαγμένοι

Εδώ θα πρέπει να αποσαφηνίσουμε μια παρεξήγηση. Με τον όρο τεμπελιά δεν εννοούμε τη συλλογική συμπεριφορά που χαρακτηρίζει-ζει για μερικές δεκαετίες τη σάπια νεοελληνική κουλτούρα και που αποτέλεσε ένα από τα σημαντικότερα κομμάτια της ήττας μας. Δεν πρόκειται ποτέ να υπερασπιστούμε το δημοσιουπαλληλική (ή και το φοιτητική), τον καφέ και το ποτάκι στα κωλομάγαζα και τις χαμένες μούρες μπροστά στο youtube. Έτσι κι αλλιώς για μας η ανάλυση του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, της αλλοτρίωσης και της αποξένωσης, η συγκρούση με τα αφεντικά και τους λακέδες τους και η κριτική στη πανεπιστημιακή αλήθεια προυποθέτει σκληρή δουλειά και οργάνωση.

από το Κράτος (δηλαδή την οργάνωση των αφεντικών μας) έτσι ώστε να παίρνουμε το χαμηλότερο δυνατό μεροκάματο (βλ. **σύμφωνο πρώτης απασχόλησης**).

Είμαστε κομμάτι της σύγχρονης εργατικής τάξης και όχι απλά τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών, οι αντικειμενικές συνθήκες της καπιταλιστικής καθημερινότητας μας ωθούνε όλο και πιο πολύ στην άμεση εργασία και αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να είμαστε 60 έτος και να χρωστάμε τα μισά μαθήματα.

Ακριβώς λοιπόν επειδή στη ζωή μας είναι σίγουρο πως θα δουλεύουμε για τα αφεντικά (κάποιοι το κάνουμε ήδη), το πανεπιστήμιο είναι η μονάδα εκείνη που μας ετοιμάζει για αυτή την εργασία. Παίρνουμε το απαραίτητο πακέτο γνώσεων που θα μας κάνει παραγωγικούς στη δουλειά. Σπουδάζουμε για να πάρουμε πτυχίο και βάση αυτού να βρούμε δουλειά, παρακολουθούμε μαθήματα, πηγαίνουμε σε εργαστήρια έτσι ώστε να αποκτήσουμε τις δεξιότητες εκείνες που οι εργοδότες θεωρούν απαραίτητες για να δουλέψουμε για αυτούς.

Το πανεπιστήμιο είναι μια μονάδα που μας μετατρέπει σε εργαζομένους στην πλειοψηφία μας (κάποιοι γίνονται τα αυριανά αφεντικά μας). Φτιάχτηκε από τα αφεντικά, οργανώνεται από αυτά, διοικείται από αυτά. Σε αυτή τη μονάδα θεωρούμε πως πρέπει να σαμποτάρουμε την εύρυθμη λειτουργία της. Σαμποτάρουμε τους τρόπους εκείνους που μας μετατρέπουν σε ένα ζωντανό εμπόρευμα.

Αρνούμαστε τις υποχρεωτικές παρακολουθήσεις, αρνούμαστε να διαβάζουμε και κάνουμε σκονάκια, αρνούμαστε τις υποχρεωτικές εργασίες και παίρνουμε αντιγραμμένες εργασίες,

αρνούμαστε των τσαμπουκά των καθηγητών μας, αρνούμαστε τον ατομικό δρόμο και την αποπολιτικοποίηση και φτιάχνουμε συλλογικά πολιτικά εγχειρήματα, αρνούμαστε να τελειώνουμε τη σχολή στα 6 χρόνια, θέλουμε να σπουδάζουμε όσο γουστάρούμε, να τρώμε τζάμπα στη λέσχη, να μένουμε όλοι σε εστίες.

Να δουλεύουμε με το πάσο μας. Μέχρι να πούμε συλλογικά αντε γαμηθείτε και να ζήσουμε πέρα από τα κέρδη, τους καταναγκασμούς και τις προσταγές των αφεντικών.

Όλες αυτές οι αρνήσεις (δηλαδή οι επιδιώξεις μας να πέσει ο ρυθμός των σπουδών μας) είναι αρνήσεις που γεννιόντουσαν ιστορικά από τα φοιτητικά κινήματα σε όλη τη μεταπολίτευση και μετά. Αυτές οι αρνήσεις ήταν που κατάφεραν κάποιες γενιές στα πανεπιστήμια να γίνουν πραγματικά επικίνδυνες για τα σχέδια των από πάνω.

Βάση όλων αυτών καταλήγουμε πως και οι αντικειμενικοί όροι της καθημερινότητας μας αναγκάζουν να είμαστε αιώνιοι άλλα είναι και επιλογή μας να “τεμπελιάζουμε” στην καπιταλιστική μηχανή που λέγεται πανεπιστήμιο. Περήφανα λοιπόν γράφουμε στους τοίχους πως νόμος είναι το δίκιο του τεμπέλη και όχι το δίκιο των σταρχιδιστών φοιτητών ανοιχτοσχολακίδων που κοιτάνε να σώσουν τον κώλο τους. Δεν ταυτιζόμαστε με την ηθική του κεφαλαίου που πιστεύει πως αξίζουν μόνο όσοι το υπηρετούν αντίθετα πιστεύουμε πως αυτοί που πραγματικά αξίζουν είναι όσοι το αρνούνται και το σαμποτάρουν.

ΑΠΟΜΥΘΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΡΑ

Από την ημέρα που ανακοινώθηκε πως το μέτρο των διαγραφών θα εφαρμοστεί στους «φοιτητικούς» κύκλους ξεκίνησαν οι πρώτες αντιδράσεις με τον συνηθισμένο μικροαστικό τρόπο π.χ. Facebook, forum, επιστολές στον υπουργό, γλειψίματα σε πρυτάνεις κ.α. προφανώς όμως όχι συνελεύσεις, όχι πορείες, όχι διαδηλώσεις και πάει λέγοντας.

Είναι βέβαιο πως ένα κομμάτι των συνάδελφων μας είναι βαθύτατα συντηρητικό και τώρα που σπανε οι αυταπάτες για κοινωνική ανέλιξη και «ισχυρά» πτυχία, αρχίζουν και λειτουργούν σαν επαγγελματικές ομάδες, σαν συντεχνίες που πιο πολύ μας θυμίζουν μικροϊδιοκτήτες που μάχονται για την ιδιοκτησία τους παρά το *μαχητικό φοιτητικό κίνημα που δίνει τη μάχη της γενιάς του*. Έτσι λοιπόν, αυτές οι ομάδες που είναι εμποτισμένες με όλο το φοιτητικό και αηδιαστικό Lifestyle που κυκλοφορεί, φτιάχνουν εκ νέου ιδεολογήματα προσπαθώντας να πείσουν τους εαυτούς τους πως θα καταφέρουν για άλλη μια φορά να σώσουν τον κώλο τους.

1. Να πείσουμε-συζητήσουμε με πρυτάνεις για να ψηφίσουνε κάποιο μέτρο υπερ μας.

Μετά από τόσα χρόνια γενικευμένης κρίσης έχουμε την αυταπάτη πως αυτοί που τους καταδικάζουν στην απαξίωση είναι αυτοί που θα τους σώσουν. Από μια άποψη είναι λογικό, αυτά τα άτομα έχουνε επιλέξει να ζουν μέσα στη γυάλα τους όπου όλα λειτουργούν αρμονικά, δεν κινούνται εναντίον κανενός (μένουν απαθείς απέναντι σε όλα, γυρνάνε την πλάτη τους σε όλα τα κοινωνικά προβλήματα, κοινωνικές αδικίες κ.α.) αρά έχουν την απαίτηση να μην τους επιτεθεί κανένας.

2. Θα μας δώσουνε άλλες δυο εξεταστικές. Τελικά το υπουργείο κάνει παραχωρήσεις μετά τις πείσεις μας.

Δεν είναι σε θέση να καταλάβουν πως τα αφεντικά τους κοροϊδεύουν μέσα στα μούτρα τους. Εκτός του ότι αυτό το

μέτρο είναι πρακτικά κοροϊδία, δεν πάει το μυαλό τους στη λέξη αφομοίωση των αντιδράσεων. Σε όλο αυτό υπάρχει κάτι χειρότερο, πιστεύουν πως πραγματικά αυτό που κάνουν είναι σοβαρή αντίδραση (άμα τσαντιστούνε κάνουν μέχρι και καθιστικές διαμαρτυρίες στην πανεπιστημίου)

3. Να ψηφιστούνε οι οργανισμοί για να έχουμε περισσότερα περιθώρια να τελειώσουμε.

Οι οργανισμοί είναι επί της ουσίας οι κανονισμοί εκείνοι που πέφτουν σαν τσεκούρι μέσα στις σχολές ώστε να εφαρμοστούν οι νόμοι, είναι η επιτομή της αναδιάρθρωσης και όχι η αναστολή της. Παρόλαυτα επειδή αυτά τα άτομα δεν κάνουν τον κόπο να διαβάσουν τι λένε οι οργανισμοί μπαίνουν στη διαδικασία να αναπαραγάγουν ότι ακούνε από το μιντιακό θέαμα σαν γνησιό παιδιά του Facebook.

4. Γιατι μας διαγράφουνε αφού δεν κοστίζουμε τίποτα.

Την απάντηση στο ερώτημα γιατί μας διαγράφουν την δώσαμε πιο πάνω. Εδώ θα σταθούμε στο επιχείρημά που το εκφράζει και σύσσωμη η αριστερά στο ότι δεν κοστίζουμε τίποτα. Δηλαδή αν κοστίζαμε θα έπρεπε να μας διαγράψουν; Επίσης το ότι δεν κοστίζουμε το λένε σαν ένα επιχείρημα που πρέπει να λειτουργεί υπέρ μας, ενώ αυτό που πραγματικά θα ήταν ανταγωνιστικό θα ήταν να ήμασταν «ακριβοί» για τα αφεντικά μας και για το πανεπιστήμιο. Αν κάποιος θέλει να μην κοστίζει τίποτα τότε ας μην παίρνει δωρεάν συγγράμματα, ας μην τρώει στη λέσχη, ας μην βγάζει πάσο για πιο φθηνές διαδρομές και άλλες τόσες παραχωρήσεις που έχουμε κερδίσει με αγώνες. Ο παραλογισμός της φοιτητικής συντεχνίας δεν έχει όρια.